

Pasen 2025

Vallen doe je liever niet. Daar is ons lichaam ook niet op ingesteld.
Voor je het weet is door een val je heup gebroken. Of nog erger.
Vallen met de fiets op straat - wat steeds meer voorkomt met die snelle e- bikes – levert vaak letsels en ongemak op.

Ik las dat er meer dan een miljoen 65 plussers per jaar minimaal één keer vallen en dat van hen meer dan 100.000 op de spoedeisende hulp terecht komen.

Vallen, ach het overkomt een ieder wel eens. Een onverwachte beweging, een struikelpartij en hup daar lig je. Languit.

Maar vallen kun je ook in een breder verband zien.

Ik denk aan al die soldaten die helaas vallen voor volk en vaderland.

Ik zie de militairen in Oekraïne voor me die vechten tegen de agressor en hun leven met de dood bekopen.

Ik zie al die mensen en kinderen, die omvallen omdat ze door de honger niet meer op hun benen kunnen staan zoals in Gaza en Soedan.

“Vallen” heeft vaak iets negatiefs in zich.

Bedrijven die omvallen.

Een kabinet dat valt.

En dat negatieve zie je ook in uitdrukkingen als:

Een steek laten vallen.

Door de mand vallen.

Het doek dat voor je valt.

Van een voetstuk vallen.

En iemand opzettelijk laten vallen, is o zo pijnlijk.

Maar ja, het gebeurt. In een vriendenkring, in de familie, onder collega's. In de politiek, in organisaties en ja soms ook in de kerk.

Zo zal een ieder van ons wel eens gevallen zijn. Letterlijk of figuurlijk. In die zin dat je geen grip meer hebt op je leven. Dat je vastzit en niet meer openstaat voor je omgeving, voor wat zich aandient en voor anderen.

Belangrijk is dan of je daarna op de één of ander manier weer kunt opstaan. En verder kunt gaan.

Soms is dat helaas niet meer mogelijk. Omdat je de moed niet meer hebt of omdat je de kracht ontbreekt.

Dat je niet meer overeind kunt komen. Dat je je niet langer voort kunt bewegen.

Als er één iemand is die weet wat vallen is, dan is het Jezus wel. In de afgelopen dagen mochten we in uiteenlopende schilderijen zijn val tot ons door laten dringen. We stonden stil bij zijn gang naar Golgotha. Struikelend en vallend met het zware kruis op zijn schouders.

In vrijwel alle kruiswegstaties, die je ziet hangen in Rooms-katholieke kerken valt Jezus tot drie keer toe. Steeds meer en dieper. Totdat hij bijna niet meer kon.

Eenmaal aan het kruis is hij ons ontvallen. Weggefallen uit het leven.

En met Jezus vielen ook de vrouwen, die altijd bij hem waren. Wat vielen ze in een diep gat toen hij stierf. En ze vielen ook bijna van hun geloof. Want was dit nu met Jezus?

Zonder Jezus in hun midden gingen zij de Sabbat in. Met leegte en verdriet.

Toen die lange sabbat eindelijk voorbij was, konden ze het niet laten om toch weer naar het graf van hun geliefde te gaan.

Ze beseften uiteraard goed dat ze daar geen levende Jezus zouden aantreffen. Hooguit zijn ontzielde lichaam. Dat wilden dan ook koesteren en verzorgen en met geurige olie.

Nee, zijn graf met het dode lichaam zou hooguit een plek zijn van gedenken en herinneren en terugkijken op het verleden.

Nietsvermoedend gingen die vrouwen op weg.
Het was in de vroege ochtend dat ze hun huis verlieten. Het was nog donker, maar hoe dichterbij het graf hoe meer het licht aan kracht won.
Het leek een stralende dag te worden. Die eerste dag van de week.

Groot was de schrik en de schok, toen de vrouwen bij het graf arriveerden en tot de ontdekking kwamen, dat de steen voor het graf was weggerold.
Geen Jezus in het graf. Niet de levende. En ook niet de dode.

De schrik werd nog groter toen ze plotseling aangesproken werden door twee mannen in blinkende gewaden.
Ze bogen zich met hun gezicht naar de aarde. Zo maakten ze zich klein. Ze vielen bijna.

Geen lichaam. Geen Jezus. En in plaats daarvan twee engelen die hen vrouwen vroegen: "waarom zoek je de levende bij de doden? Jezus, is niet hier, hij is uit de dood opgewekt".
Hij heeft het toch ooit zelf tegen jullie gezegd, toen hij nog in Galilea verbleef? Herinneren jullie je dat niet?"

Pas op dat moment drong er iets van een nieuwe werkelijkheid tot deze vrouwen door.....

Soms moet je kennelijk vallen om weer met beide benen op de grond te kunnen staan. Vallen hoeft niet altijd pijnlijk te zijn. Soms kan vallen zelfs heilzaam zijn. Een val die je even grondig door elkaar schudt en je opnieuw de ogen opent.

Geloven heeft ook alles met vallen te maken Namelijk je durven over te geven. Je zekerheden uit je handen laten vallen. Maar dan ook weer proberen op te staan en verder te gaan. Voor mij gaat niet altijd gepaard met vallen en met opstaan.

De vrouwen gingen uit van de zekerheid van Jezus' dood. Maar die oude zekerheid had hen niets meer te bieden.

De vrouwen staan op. Bij het graf hebben ze niets meer te zoeken. Ze maken rechts omkeert. Weg van die plaats die dood en duisternis uitademt. Terug naar het leven. Naar de anderen. Met een nieuw geluid van de oude boodschap: Jezus leeft.

Met die boodschap vallen de vrouwen met de deur in huis bij de discipelen. Maar ze stuiten op argwaan en twijfel. "Kletspraat" krijgen ze te horen.

Daar sta je dan. Gevallen en opgestaan. En dan deze reactie. Het is als een koude douche die ze over zich heen krijgen.

Alleen Petrus komt ertoe om de boodschap van de vrouwen te verifiëren. En hij moet toegeven dat de vrouwen de waarheid spraken.

Vallen en weer opstaan, het is een doorlopend refrein in de Bijbel. We zien dat refrein klinken bij de profeet Jesaja, die zijn volksgenoten in ballingschap voorhoudt. Jullie mogen dan gevallen zijn, maar God laat er niet bij zitten. Jullie zullen opstaan en terugkeren naar huis.

Er zijn zoveel mensen die vallen.
Door ziekte of een ongeluk.
Door het verlies van een geliefde.
Door het kwijtraken van het dagelijkse ritme.
Door het moeten opgeven van je zelfstandigheid.

En toch willen we niets liever dan doorgaan.
Het leven hernemen. Proberen er iets van te maken. Opstaan. En verder gaan.

God nodigt allen uit om omhoog te komen. Om op te staan. Om door te gaan.

Makkelijk is niet altijd. Ik geef het direct toe.
En vergt soms moed en kost tijd en inspanning.
Maar we zijn er ook voor elkaar.

Om de ander een hand te reiken.
Om te zien wat een ander nodig heeft.
Al is het een klein gebaar.
Al zijn het een paar woorden.

Dat is Pasen. Pasen als de tegenstem tegen alles wat het leven ontwricht en in de war schopt.
Pasen als opstaan nadat je gevallen bent
Pasen als het feest van moed en hoop.